

" মৰমৰ সন্তানসকল – সান্নিধ্য হৈ পঢ়াৰ প্ৰতি পুৰা ধ্যান দিয়া , এনেকুৱা নহয় যে আমাৰতো ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াভাৱে) শিৱবাবাৰ
লগত কানেকশ্বন (সংযোগ) আছে , এনেকৈ কোৱাটোও দেহ - অভিমান ”

প্ৰশ্ন: ভাৰত অবিনাশী তীৰ্থস্থান হয় – সেয়া কেনেকৈ?

উত্তৰ: ভাৰত পিতাৰ জন্ম স্থান হোৱা হেতুকে অবিনাশী থও হয়, এই অবিনাশী থওত সত্যযুগ আৰু ত্ৰেতাযুগত
চৈতন্য দেৱী-দেৱতাসকলে ৰাজ্য কৰিছিল, সেই সময়ৰ ভাৰতক শিৱালয় বুলি কোৱা হয়। আকৌ
ভক্তিমাৰ্গত জড় প্ৰতিমা সাজি পূজা কৰে। শিৱালয়ো (শিৱ মন্দিৰো) অনেক সাজে গতিকৈ সেই সময়তো
তীৰ্থ আছিল সেইকাৰণে ভাৰতক অবিনাশী তীৰ্থ বুলি ক’ব পাৰি।

গীত: নিশাৰ পথিক ভাগৰি নপৰিবা ... (ৰাত কে ৰাহি থক মত জানা)

ওঁম শান্তি। এয়া কোনে সান্নিধ্য কৰি আছে যে ভাগৰি নপৰিবা – অ’ নিশাৰ পথিক? এয়া শিৱবাবাই কয়। কিছুমান সন্তানে
এনেকৈও ভাবে যে মোৰতো শিৱবাবাই, তেওঁৰ লগত সংযোগ আছে। কিন্তু তেৱোঁ নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰাই শুনাৰ নহয়
জানো। কিছুমানে ভাবে শিৱবাবাই মোক ডাইৰেক্ট প্ৰেৰণা দিয়ে। কিন্তু এনেকৈ ভবাটো ভুল। শিৱবাবাই শিক্ষা নিশ্চয়
ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই দিব। তোমালোকক বুজাই আছে যে সন্তানসকল, ভাগৰি নপৰিবা। যদিও তোমালোকৰ শিৱবাবাৰ লগত
কানেকশ্বন আছে, শিৱবাবাইও কয় – মনমনাভৱ। ব্ৰহ্মাবাবাইও কয় – মনমনাভৱ। আনকি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলেও
কয় – মনমনাভৱ। কিন্তু সান্নিধ্য কৰিবলৈতো মুখ নালাগিব জানো। কিছুমান সন্তানে ভাবে আমাৰতো তেওঁৰ লগত
কানেকশ্বন আছে। কিন্তু ডাইৰেক্সন ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই নিদিব জানো। যদি ডাইৰেক্সন আদি ডাইৰেক্ট পোৱাই যায় তেন্তে
আকৌ তেওঁ ইয়ালৈ অহাৰ প্ৰয়োজনেই বা কি? এনেকুৱা সন্তানো আছে মিসকলৰ এইটো খেয়াল চলে – শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ
দ্বাৰা কয় তেন্তে আমাৰ দ্বাৰাও ক’ব পাৰে। কিন্তু ব্ৰহ্মা অবিহনেতো কানেকশ্বন হ’ব নোৱাৰে। কিছুমানে
ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ ওপৰত নাৰাজ হৈ গ’লে এনেকৈ ক’বলৈ আৰম্ভ কৰে। যোগতো শিৱবাবাৰ সৈতে ৰাখিবই
লাগিব। পিতাই সন্তানসকলক শিক্ষা দিবলৈ, সান্নিধ্যকৰি দিবলৈ ক’বলগীয়াও হয়। পিতাই কয় - তুমি ক্লাচত সময়মতে
নাহা, কোনে ক’লে? শিৱবাবা আৰু ব্ৰহ্মা দাদা দুয়োজনে ক’লে, দুয়োজনৰে শৰীৰ এটাই। গতিকে কয় – সান্নিধ্য হৈ পঢ়াৰ
প্ৰতি পুৰা মনোযোগ দিয়া। অতি উচ্চ পিতাই পঢ়ায়। প্ৰথমতে শিৱবাবাৰে মহিমা কৰিব লাগে। তেওঁৰ মহিমা অতি উচ্চ।
অন্তহীন মহিমা। তেওঁৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰা বহুত ভাল-ভাল শব্দ আছে কিন্তু সন্তানসকলে কেতিয়াবা কেতিয়াবা পাহৰি
যায়। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি শিৱবাবাৰ পুৰা মহিমা লিখিব লাগে।

নিউ মেন (নতুন মনুষ্য) বুলি কাক কোৱা হ’ব? এনেয়েতো স্বৰ্গৰ নিউ মেন কৃষ্ণই হয়। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত
ব্ৰাহ্মণসকলক আটাইতকৈ উচ্চ বুলি গায়ন কৰা হয়। সন্তানসকলক ৰচনা কৰা হয় গতিকে শিক্ষা দিয়া হয়। যদি
লক্ষ্মী-নাৰায়ণক নিউ মেন বুলি কোৱা হয় তেন্তে তেওঁলোকক শিক্ষা দিয়াৰ প্ৰয়োজন নাই। তেন্তে এতিয়া নিউ মেন কোন?
এইটো অতি বুজিবলগীয়া আৰু বুজাবলগীয়া কথা। সেই পিতা হৈছে সৰ্বশক্তিমান, ব্ৰহ্ম অলমাইটি (বিশ্ব সৰ্বশক্তিমান)। এই
“ব্ৰহ্ম অলমাইটি” শব্দ কেইটি বাবাৰ মহিমাত লিখিবলৈ পাহৰি যায়। ভাৰতৰো মহিমা কৰা হয় যে ভাৰত অবিনাশী তীৰ্থ
হয়, সেয়া কেনেকৈ? তীৰ্থতো ভক্তিমাৰ্গত থাকে। তেন্তে ইয়াক অবিনাশী তীৰ্থ বুলি কেনেকৈ ক’ব পাৰি? কেনেকৈ অবিনাশী
তীৰ্থ হয়? সত্যযুগত আমি ভাৰতক অবিনাশী তীৰ্থ বুলি ক’ব পাৰোনে? যদি আমি ভাৰতক অবিনাশী তীৰ্থ বুলি লিখোঁ
তেন্তে কেনেকৈ? স্পষ্টকৈ বুজাব লাগে যে হয়, সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে ভাৰত তীৰ্থ হয়, দ্বাপৰ-কলিযুগতো তীৰ্থ হয়। অবিনাশী
বুলি কোৱা হয় গতিকে চাৰিওটা যুগতে সিদ্ধ কৰি শুনাৰ লাগে। তীৰ্থ আদিতো আৰম্ভ হয় দ্বাপৰৰ পৰা। তেন্তে আমি
লিখিব পাৰো জানো যে ভাৰত অবিনাশী তীৰ্থ হয়? সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে তীৰ্থ হয় য’ত চৈতন্য দেৱী-দেৱতাসকল থাকে।
ইয়াত হৈছে জড় তীৰ্থ, সেয়া হৈছে চৈতন্য সঁচা তীৰ্থ, যেতিয়া শিৱালয় হয়। এই কথাবোৰ পিতাইহে বুজায়। ভাৰত হৈছে
অবিনাশী থও। বাকী সকলো বিনাশ হৈ যায়। এই কথাবোৰ কোনো মনুষ্যই নাজানে। পতিত-পাৱন পিতা ইয়ালৈ আহে,
মিসকলক পাৱন দেৱী-দেৱতা কৰি তোলে তেওঁলোকেই আকৌ এই শিৱালয়ত বাস কৰে। ইয়াত বদ্রীনাথ, অমৰনাথলৈ
যাবলগীয়া হয়। তাত ভাৰতেই তীৰ্থ হয়। এনেকুৱা নহয় যে তাত শিৱবাবা থাকে। শিৱবাবাতো এতিয়া ইয়াত আছে।
সকলো মহিমা এতিয়াৰেই। শিৱাবাবাৰ এয়া হৈছে জন্মস্থান। ব্ৰহ্মাৰো জন্মস্থান হৈ গ’ল। শংকৰৰ জন্মস্থান বুলি কোৱা
নহয়। তেওঁৰ ইয়ালৈ অহাৰ প্ৰয়োজনেই নাই। তেওঁতো বিনাশৰ অৰ্থে নিমিত্ত হৈছে। বিষ্ণু আহে যেতিয়া দুটা ৰূপত ৰাজ্য

কৰে, পালন কৰে। বিষ্ণুৰ দুটা ৰূপ যুগল দেখুওৱা হৈছে। তেওঁৰ এয়া (বিষ্ণু) প্ৰতিমা। তেওঁতো সত্যযুগত আহে। গতিকে আমি এজন পিতাৰ মহিমা কৰিব লাগে। তেওঁ চেভিয়ৰ (ত্ৰাণকৰ্তা)ও হয়। তেওঁলোকেতো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকসকলকো চেভিয়ৰ বুলি কৈ দিয়ে। যীশুখ্ৰীষ্ট, বুদ্ধ আদিকো চেভিয়ৰ বুলি কৈ দিয়ে। এনেকৈ ভাবে যে তেওঁলোক শান্তি স্থাপনা কৰিবলৈ আহিছিল। কিন্তু তেওঁলোকে কোনো শান্তি স্থাপনা নকৰে, কাকো দুখৰ পৰা পৰিত্ৰাণ নকৰে। তেওঁলোকেতো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিব লাগে। তেওঁলোকৰ পিছত অনেকে সেই ধৰ্মবোৰ অনুসৰণ কৰিবলৈ ধৰে। এই ‘চেভিয়ৰ’ শব্দটি ভাল। এইটোও নিশ্চয় মহিমাত লিখিব লাগে। এই চিত্ৰবোৰ যেতিয়া বিদেশত প্ৰত্যক্ষ হ’ব তেতিয়া সকলো ভাষাতে ওলাব। তেওঁলোকে পোপ আদিৰ কিমান মহিমা কৰে। প্ৰেচিডেণ্ট (ৰাষ্ট্ৰপতি) আদিৰ মৃত্যু হ’লে কিমান মহিমা কৰে, যিমান ডাঙৰ মানুহ হয় সিমান বেছি মহিমা হয়। কিন্তু বৰ্তমান সকলো একে ধৰণৰ হৈ গৈছে। ভগৱানক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। এয়াতো সকলো আত্মাই নিজৰ পিতাক গালি দিয়ে যে আমিও পিতা হওঁ। এনেকৈতো লৌকিক সন্তানেও ক’ব নোৱাৰে যে ময়েই পিতা হওঁ। অৱশ্যে হয় লৌকিক সন্তানে যেতিয়া নিজৰ ৰচনা ৰচিব তেতিয়া সেই ৰচনাৰ পিতা হ’ব। এইটো হ’ব পাৰে। ইয়াততো আমি সকলো আত্মাৰ পিতা এজনে হয়। আমি তেওঁৰ পিতা হ’বই নোৱাৰো। তেওঁক সন্তান বুলি ক’ব নোৱাৰো। অৱশ্যে হয়, এয়াতো স্তানৰ খেল-পাল যাৰ বাবে এনেকৈ কোৱা হয় যে আমি শিৱ বালকক উত্তৰাধিকাৰ বনাওঁ। এই কথাবোৰ কোনোবা বুজোতা বিৰলহৈহে বুজিব। শিৱ বালকক উত্তৰাধিকাৰ বনাই তেওঁৰ প্ৰতি বলিহাৰ হওঁ। শিৱবাবাৰ প্ৰতি সন্তানসকল বলিহাৰ হয়। এয়া বিনিময় হয়। উত্তৰাধিকাৰ দিয়াৰ কিমান মহত্ব আছে। পিতাই কয় – দেহ সহিত যি আছে সেই সকলোৰে মোক উত্তৰাধিকাৰী বনোৱা। কিন্তু দেহ-অভিমান আতৰাতো অতি কঠিন। নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰি পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে দেহ-অভিমান আতৰিব। দেহী-অভিমानी হোৱাতো অতি কঠিন। মই আত্মা অবিনাশী হওঁ। মই নিজকে শৰীৰ বুলি ভাবি বহি আছে। এতিয়া নিজকে আত্মা বুলি ভবা – এই ক্ষেত্ৰত বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। দেহ-অভিমান হৈছে আটাইতকৈ ডাঙৰ বেমাৰ। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি যিয়ে পৰমপিতা পৰমাৰ্হাৰ স্মৃতিত নাথাকে তেওঁলোকৰ বিকৰ্ম খণ্ডিত নহয়।

পিতাই বুজায় – ভালকৈ লিখা-পঢ়া কৰিলে নবাব হ’বগৈ। শ্ৰীমতত চলিব লাগে, নহ’লে শ্ৰী শ্ৰীৰ অন্তৰত অধিষ্ঠিত হোৱা অসম্ভৱ। অন্তৰত অধিষ্ঠিত হ’লেহে সিংহাসনত বহিব পাৰে। বহুত দয়াশীল হ’ব লাগে। মনুষ্য অতিকৈ দুখী। দেখাত বহুত চহকী। পোপলৈ চোৱা কিমান মান আছে। পিতাই কয় – মই কিমান নিৰহংকাৰি হওঁ। তেওঁলোকে জানো এনেকৈ ক’ব যে মোক স্বাগত জনাবলৈ ইমান খৰচ নকৰিবা। বাবা (ব্ৰহ্মা) কৰ’বালৈ গ’লে আগতেই লিখি পঠিয়ায় – কোনো ধৰণৰ জাক-জমক কৰিব নালাগে, ষ্টেচনলৈ সকলো আহিব নালাগে, কিয়নো মই হওঁৱেই গুপ্ত। সেয়া কৰাৰ দৰকাৰ নাই। কোনোবাই জানো জানে যে এওঁ কোন হয়। বাকী সকলোকে জানে। শিৱবাবাক মুঠেও নাজানে। গতিকে গুপ্ত হৈ থকাটো ভাল। যিমান নিৰহংকাৰি সিমান ভাল। তোমালোকৰ স্তানেই হৈছে মৌন হৈ থকাৰ। পিতাৰ মহিমা কৰিব লাগে। তাৰ পৰাই বুজি পাব পিতা পতিত-পাৱন সৰ্বশক্তিমান হয়। পিতাৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এনেকৈ সন্তানসকলৰ বাহিৰে অন্য কোনেও ক’ব নোৱাৰে। তোমালোকে ক’বা শিৱবাবাৰ পৰা আমি নতুন দুনিয়াৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰি আছে। চিত্ৰও আছে। আমি এই দেৱতাসকলৰ নিচিনা হ’মগৈ। শিৱবাবাই আমাক ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰ দি আছে, সেইবাবে শিৱবাবাৰ মহিমা কৰো। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য কিমান স্পষ্ট। দিওঁতা হৈছে তেওঁ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শিকায়। চিত্ৰৰ ওপৰত বুজাব লাগে। শিৱৰো কিমান চিত্ৰ বনোৱা হৈছে। পিতা আহি পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি সকলোকে মুক্তি, জীৱন-মুক্তিলৈ লৈ যায়। চিত্ৰতো স্পষ্ট হৈ আছে, সেইবাবে বাবাই জোৰ দি আছে যে এয়া সকলোকে দিয়া তেতিয়া তালৈ নি পঢ়িব। ইয়াৰ পৰা বস্তু লৈ যায় তাত গৈ ডেক’ৰেট (অলংকৃত) কৰি ৰাখে। এয়াতো (চিত্ৰ) বহুত ভাল বস্তু। কাপোৰৰ পৰ্দাতো বহুত কামৰ বস্তু হয়। এই চিত্ৰবোৰতো শুধৰণি হৈ গৈ থাকে। ‘চেভিয়ৰ’ শব্দটিৰো প্ৰয়োজন আছে। অন্য কোনো চেভিয়ৰ নতুবা পতিত-পাৱন নহয়। যদিও পাৱন আত্মাসকল আহে, কিন্তু তেওঁলোকে জানো সকলোকে পাৱন কৰি তোলে! বিভিন্ন ধৰ্মৰ আত্মাসকলতো তললৈ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিবই লাগিব। এই পইন্টচবোৰ (মূল কথাবোৰ) যিসকল বুদ্ধিমান সন্তান আছে তেওঁলোকেহে ধাৰণা কৰে।

শ্ৰীমতত পুৰা নচলিলে নপঢ়ে তেতিয়া ফেইল হৈ যায়। স্কুলত আচাৰ-ব্যৱহাৰো চোৱা হয় – তেওঁৰ চলন কেনেকুৱা? দেহ-অভিমানৰ বাবে সকলো বিকাৰ আহি যায়। তেতিয়া একোৱে ধাৰণা নহয়। আগুকাৰী সন্তানকহে পিতাই মৰম কৰিব। বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। কাৰোবাক বুজাবলৈ হ’লে প্ৰথমতে পিতাৰ মহিমা কৰিব লাগে। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পোৱা যায়? পিতাৰ মহিমা সম্পূৰ্ণকৈ লিখিব লাগে। চিত্ৰবোৰতো সলনি কৰিব নোৱাৰি। বাকী শিক্ষাতো পুৰা লিখিব লাগে। পিতাৰ মহিমা বেলেগ। পিতাৰ পৰা কৃষ্ণই উত্তৰাধিকাৰ পালে গতিকে কৃষ্ণৰ মহিমা বেলেগ। পিতাক নজনা কাৰণে এইটো বুজি নাপাই যে ভাৰত শ্ৰেষ্ঠ তীৰ্থ হয়। এইটো সিদ্ধ কৰি শুনাৰ লাগে যে ভাৰত অবিনাশী

তীৰ্থ হয়। এনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলে বুজালে মনুষ্যই শূনি আচৰিত হৈ যাব। ভাৰত হীৰাতুল্য আছিল আকৌ ভাৰতক কড়িতুল্য কোনে কৰিলে? ইয়াৰ ওপৰত বুজোৱাৰ, বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰাৰ অতি প্ৰয়োজন। বাবাইতো তৎক্ষণাত কৈ দিয়ে, ইয়াত এইটো শুধৰণি হোৱা উচিত। সন্তানসকলে নকয়। পিতাই শুধৰণিতো বিচাৰে। এজন ইঞ্জিনিয়াৰ আছিল, তেওঁ মেচিনৰ সমস্যাতো বুজিব নোৱাৰিলে তেতিয়া অন্য সহায়ক ইঞ্জিনিয়াৰজনে ক'লে যে এইটো কৰিলে ঠিক হৈ যাব আৰু সঁচাকৈয়ে মেচিনটো ঠিক হৈ গ'ল। তেতিয়া তেওঁ বহুত আনন্দিত হৈ গ'ল। ক'লে এওঁকতো পুৰস্কাৰ দিয়া উচিত। তেতিয়া তেওঁৰ দৰমহা বঢ়াই দিলে। পিতাইও কয় তোমালোকে শুধৰণি কৰা তেতিয়া মই বাহ! বাহ! দিম। যেনেকৈ জগদিশ সঞ্জয় আছে, কেতিয়াবা ভাল ভাল পইন্টচ উলিয়ালে বাবা আনন্দিত হৈ যায়। সন্তানসকলৰ সেৱাৰ চখ থাকিব লাগে। এই প্ৰদৰ্শনী মেলা আদিতো সকলো হৈ থাকিব। য'তে ত'তে কাৰোবাৰ এগজিভিছন (প্ৰদৰ্শনী) হ'লে তাত এই প্ৰদৰ্শনীও কৰা হ'ব। ইয়াত বুদ্ধিৰ কপাল খোলা উচিত। সকলোকে সুখ দিব লাগে। স্কুলতো ক্ৰমানুসৰি পঢ়োতা থাকেই। নপঢ়িলে তেওঁলোকৰ আচৰণো বেয়া হ'ব। অম্মা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) কাৰোবাৰ প্ৰতি নাৰাজ হৈ পঢ়া এৰিব নালাগে। দেহ-অভিমান এৰি নিজৰ ওপৰত ৰহম কৰিব লাগে। পিতাৰ সমান নিৰহংকাৰি হ'ব লাগে।

(2) ভাল আচৰণ ধাৰণ কৰিব লাগে, সকলোকে সুখ দিব লাগে। আঙুতাকাৰী হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: আঙুতাকাৰী হৈ পিতাৰ সহায় বা আশীৰ্বাদৰ অনুভৱ কৰোঁতা সফলতামূৰ্ত হোৱা পিতাৰ আঙুতাই হৈছে “মোক এজনক স্মৰণ কৰা”। এজন পিতাই হৈছে সংসাৰ সেয়েহে অন্তৰত পিতাৰ বাহিৰে অন্য একোৱে যাতে সমাহিত হৈ নাথাকে। এক মত, এক বল, এক ভৰসা..... য'ত এক আছে ত'ত প্ৰতিটো কাৰ্যত সফলতা আছেই। তেওঁৰ বাবে যিকোনো পৰিস্থিতি পাৰ কৰাতো সহজ। আঙুত পালন কৰোঁতা সন্তানসকলে পিতাৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰে সেইবাবে কঠিনতাও সহজ হৈ যায়।

স্লোগান: নতুন ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ স্মৃতিত থাকা তেতিয়া কোনো ধৰণৰ পুৰণা সংস্কাৰ উদয় হ'ব নোৱাৰিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!